

αυτή είδηση, ο κ. Κλέων Ραγκωβής (βλέπε επίφυλλο «Νουμά» φύλλα 67—70 ο «Περικλής Κλέων») έρχεται στην Έλλάδα επίτηδες γι' αυτόν τον σκοπό.

Καλώς να μάς έλθει και να μάς τήν άνοιξη την κανακάρικη. Όχι σαράντα, μά τετρακόσιοι κι' άπέναν μέλλοντες. Άθύναντες τόν περιμένουν. Αυτός θά είναι ο μέγας Ιερεύς που θά χρίσει τούς Μιστριώτηδες και τούς Κουρούπηδες και τούς άλλους σοφούς κεχηναίους με της σοφίας το χρίσμα κι' αυτός είναι που θά βάλει στη σεπτή τους κόρα, της Άκαδημαϊκής μωρίας τόν φωτοστέφανο.

Κ' επειδή τόφερε ο λόγος, κρίνουμε άπαραίτητο να δηλώσουμε πως αν καμμιά φορά πραγματοποιηθή τ' όνειρο του κ. Δ. Πινκαυήκη (ένος από τούς πρώτους πρώτους Άκαδημαϊκούς θάνα κι' αυτός) κανένας από τούς συνεργάτες του «Νουμά» δεν θά δεχτή τη φιλολογική αυτή βρισιά, να γίνη Άκαδημαϊκός.

Μονάχα η «Πινκαυήκη», τα «Πινκαυήναια», ή «Διάπλαση των Παιδών» και ή «Έσπερινή» με την λεγεώνα των ποιητών της, είναι άρκατες να τροφοδοτήσουν όχι μόνο τη σάλα αλλά και τα σκαλοπάτια της Άκαδημαϊκής με Άθανάτους.

Ο ΧΟΡΟΣ

του Δημ. Θιάκου, λέν οι έφημερίδες, επέτυχε μά δεν έπιασε παράδες. Τι πειράζει; Άρκει που επέτυχε, κι' άρκει που του χρόνου, αν ξαναγίνη, θά πιάσει και παράδες.

Το ζήτημα είναι πως εκείνο που θέλησε να κάνη ο Δημάρχος, τ'όκανε. Έκράτησε το Δημοτικό χορό για το Δήμο, όπως ήταν και δικαίωμά του, και μάς έσωσε από τη φοβερή πληγή των Φραγκολεβαντινών της «Μουσικής Έταιρίας» που ήθελαν τον χορό δικό τους για να κοκορεύονται και για να τόν έμπορεύονται, όπως θέλουν να πούνε μερικοί.

Ό κ. Μερκούρης με το να κρατήση τόν χορό για το Δήμο, έδημιούργησε μια όμορφη λαϊκή γιορτή που το εύχόμαστε του χρόνου να γίνη ακόμα λαϊκότερη, για να σκάσουν οι Φραγκολεβαντινοί που θαρρούσαν πως μονάχα αυτοί με τις ψευδοτεριμάνιες τους και τις αναγούλες τους ήταν ίκανοί να γλεντούν τόν κόσμο.

ΟΙ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

του Βόλου βλέπουν πιο καθαρά, φαίνεται, τα πράματα από τις Άθηναϊκές έφημερίδες, και μάλιστα από κείνες που θέλουν να ανακατεύονται και στη φιλολογία.

Αυτό τουλάχιστο αποδεικνύεται από το περίφημο λούσιμο που έκανε στο φαιδρότατο Κουρούπη ο «Τύπος» του Βόλου για το τρομερό του κατόρθωμα που τόσο το έθαύμασαν ή «Έστία», το «Έμπρος»

και ή «Έσπερινή», μά και ή φιλολογικώτατη «Φυλλίς» του κ. Κεφάλι στο έξωφυλλο του τελευταίου τεύχους της.

Ό «Τύπος» τα λέει πολύ όμορφα και πολύ μαστορικά στους κ. κ. Κουρουποθαυμαστές και τούς αποδείχνει τετραγωνικώτατα πως τα φιλολογικά ζήτήματα δεν λύνονται με άκροστιχίδες μ' αναγκασματισμένες λέξεις—τά μόνα όπλα των διαφόρων Κόντε-Κουρούπηδων—άλλά με κάποια άλλα επιχειρήματα που τα δίνει ή εύσυνειδησία και ή άλλη θινή μόρφωση.

Για να ανακατευθής σε φιλολογική συζήτηση, λέει άπάντα κάτω ο «Τύπος», πρέπει να μην έχης διαπράξει τις «Δύο άκυρες Δεσθήκες» και να μην έχης στείλει δρόμα σου στον Κουρμαλίδειο διαγωνισμό.

Ο ΔΑΣΜΟΛΟΓΙΚΟΣ

ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΤΗΝ ΑΓΓΛΙΑ

ΓΡΑΜΜΑ Β'.

Manchester, Φλεβάρης του 1904.

Στο πρώτό μου γράμμα σ'άς είπα μερικούς από τούς λόγους των έπαδών της Άδολφης Προστασίας. Άλλοι λόγοι τους είναι οι ακόλουθοι.

Ό βιομηχανος προστατευμένου τόπου εύκολα μεγαλώνει τη δουλειά του, ή άρχζει και καινούρια βιομηχανία, γιατί, ενώ δε φοβόται συναγωνισμό μέσα στη δική του αγορά, έχει άνοιχτή και την άγγλική. Μεγαλώνοντας τη δουλειά του και πουλώντας στην εντόπια αγορά σε τιμές άπειραχτες από συναγωνισμό, μπορεί και πουλεί το υπόλοιπο της παραγωγής του στην Άγγλία σε τιμές χαμηλές και καταστρεφτικές του Άγγλου αντίπαλου του. Πώς πουλεί στην εντόπια αγορά σε τιμές ακριβώτερες απ' ό,τι πουλεί στο έξωτερο δέ βλάπτει τόν τόπο του, γιατί, αν δεν είχε άνοιχτή την ξένη αγορά για το περίσσεμα της παραγωγής του, δε θά μπορούσε να κατασκευάζη τόσο φτηνά, και λοιπόν ο εντόπιος πάντα το ίδιο θά πλέρωνε όπως και τώρα, αν όχι και παραπάνω, και το κεφάλαιο πούναι έντυμένο μέσα στον τόπο θάτανε μικρότερο κ' ή εργασία λιγώτερη.

Ό Άγγλος, ενώ είναι αποκλεισμένος από ξένες αγορές, μήτε τη δική του δεν έχει βεβαιή. Αυτό του κόβει το θάρρος και του λιγοστεύει την ενέργεια, ενώ ή Προστασία δίνει θάρρος, λιγοστεύει τόν κίντυνο της παραγωγής, ψυχώνει καινούριες βιομηχανίες, φευρέματα, επιχείρηση, ενέργεια και δίνει του βιομηχανου το πλεονέκτημα να λιγοστεύη το έξοδο της παραγωγής. Σφάλλουν πολύ όσοι νομίζουν πως όταν ο κεφαλαίουχος αναγκάζεται από υπερβολικό συναγωνισμό ν' αφήση μια δουλειά, εύκολα γυρίζει το κεφάλαιό του, τη μάθησή του και την ενέργεια του σε κάποιαν άλλη. Ίσα ίσα βλέπουμε πως άμα χαθή μια βιομηχανία χάνεται και το κεφάλαιο, και πάει και των εργατών ή δουλειά.

Η Άγγλία χάνει το έμπόριο της και τούς δεσμούς της με τις Άποικίες της και κατοχές. Αντίς, όπως λένε, το έμπόριο να πηγαίνη με τη σημαία, τη σημαία σήμερα την ακολουθεί το ξένο το έμπόριο. Τη θυσία την κάνει ή Άγγλία και το κέρδος είναι του ξένου.

Λοιπόν ο μόνος τρόπος να πολεμήσουμε το συναγωνισμό είναι ή Προστασία. Μισά μέτρα δεν έχει.

Το Κράτος έχει χρέος να ψυχώνει και να βοηθή τούς πολίτες ακόμα και στο έμπόριο. Έχει χρέος να ξετάζει ποιές βιομηχανίες, είτε παλιές είτε καινούριες, υποφέρουν από ξένο συναγωνισμό και να τις προστατεύη. Με το άνοιχτό έμπόριο ή Άγγλία κατάντησε έννος από άπλους έμπορους και ξοδιαστές. Δεν μπορεί όμως να εξακολουθή ν' άγοράζει και να έμπορεύεται αν δεν εξακολουθήσει και να παράγη και να πουλή. Άκόμα και για τόν ίδιο τόν ξοδιαστή το άνοιχτό έμπόριο καταντάει σε αβίβεια αντίς σε φτήνεια, γιατί ο ξένος θά πουλήση στην άρχή φτηνά με σκοπό να χαντακώση τόν αντίπαλό του και να κάμη το έμπόριο μονοπώλιο. Άμα όμως το κατορθώση ανεβάζει τις τιμές. Το συμφέρο του ξοδιαστή είναι δεμένο μ' εκείνο του παραγωγού. Ό ξοδιαστής χάνει τη δύναμη ναγοράζει όταν λείψουν από τόν τόπο βιομηχανίες που εύτυχούν.

Τούς δασμούς εισαγωγής δεν τούς πλερώνει ο ξοδιαστής παρ' όταν το ίδιο πράμα που έρχεται απ' έξω δεν το παράγει κι ο τόπος. Όταν όμως το παράγει, τότες ο συναγωνισμός έμποδίζει το να βαλθή ο δασμός άπάνου στην τιμή, κ' έτσι το δασμό τόν πλερώνει ο ξένος. Κι αν υποθέσουμε ακόμα πως με Προστασία θ' ανεβούν οι τιμές και πως του κόσμου τα έξοδα θά μεγαλώσουν, άναλογα όμως θά μεγαλώσουν και τα κέρδη, τα μεροκάματα κ' οι μι-

ΔΑΦΝΗΣ ΚΑΙ ΧΛΟΗ

μετάφραση Ήλίας Π. Βουτιερίδης

Κι άφου απ' όλα αυτά γίνηκαν πιο ζεστοί και πιο ζωηροί άρχιζαν να μαλώνουν σ'άν έρωτεμένοι και σε λίγο κατάντησαν και στους όρκους. Ό Δάφνης λοιπόν, άφου πήγε κάτου από τόν πύλο, όρκίστηκε στον Πάνα να μη ζήσει ποτές μονάχος ούτε μια μέρα δίχως τη Χλόη κ' ή Χλόη, άφου μπήκε στο σπήλιο, όρκίστηκε στις νύμφες ότι θά ζήσει και θά πεθάνει μαζί με το Δάφνη. Μά ή Χλόη ήταν τόσο άπλησ'άν κόρη, που, βγαίνοντας από το σπήλιο, ήθελε να του πάρει και δεύτερον όρκο. Και τούλεγεν:

—Ό Δάφνη, ο Πάνας είναι Θεός, που του άρσει ο έρωτας, κι' άπιστος: άγάπησε την Πίτη, μά άγάπησε και τη Σύριγγα και δεν παύει ποτές να πει-

ράζει τις Δρυάδες και να βάνει σε σκοτούρες τις Έπιμηλίδες νύμφες: αυτός λοιπόν που δε νοιάζεται για τούς όρκους θ' άδιαφορήσει να τιμωρήσει κ' έσένα κι' αν π'ες με γυναίκες πιο πολλές κι' από τα καλάμια του σουραυλιού σου. Μά έσύ όρκίσου με σε τούτο το κοπάδι και στη γίδα εκείνη, που σ' άνέθρεψε, να μην αφήσεις τη Χλόη, όσο σου μένει πιστή. Κ' αν φανή ψεύτρα σ' έσένα και στις νύμφες, να την άποφύγεις και να την όχτρεύσεις και να την σκοτώσεις σε λύκο.

Εύχαριστίταν ο Δάφνης που δεν πίστευε κι' άφου στάθηκε στη μέση του κοπαδιού κ' έπιασε με τ'όνα χέρι μια γίδα και με τ'άλλο έναν τράγο, όρκίζονταν ότι θ' άγαπάει τη Χλόη όσο θά τόν άγαπάει, κι' αν προτιμήσει άλλον από το Δάφνη να σκοτωεί αυτός αντί για εκείνη. Κι' αυτή χαίρονταν και πίστευε σ'άν κόρη και σ'άν βοσκοπούλα και που θαρρούσαν, ότι τα γιδια και τα πρόβατα είναι για τούς βοσκούς και τούς γιδάρηδες ξεχωριστοί θεοί.

ΒΙΒΛΙΟ ΤΡΙΤΟ

Α'. Και οι Μιτυληνιοί άμα έμαθαν το φτάσιμο των δέκα πλοίων καταπάνου τους και μερικοί, έρχάμενοι από τις έξοχές, τούς μήνυσαν το διαγούμισμα,

νόμισαν ότι δεν έπρεπε να παραδεχτούν να πάθουν αυτό από τούς Μεθυμνιώτες κι' άποφάσισαν το γληγορότερο να τούς σηκώσουν κι' αυτοί τόν πόλεμο. Κι' άφου στρατολόγησαν τρεις χιλιάδες σκουταριώτες και πεντακόσους καβαλαρέους έστειλαν στερής το στρατηγό Ίππασο, γιατί φοβούνταν τη θαλάσσια σε καιρό χειμώνα. Κι' αυτός ξεκινήσαντας δε διαγούμιζε τις έξοχές των Μεθυμνιωτών, μήτε τα κοπάδια και τα χτήματα τω ζευγολάτωνα και τω βοσκών άρπαζε, γιατί αυτά τα θαρρούσε καμώματα κουράσου περισσότερο παρά στρατηγού, μόνο έτρεχε κατά την πολιτεία την ίδια για να πιάσει άξαφνα τις άφύλαχτες θύρες. Κ' ενώ ήταν μακριά ίσα με εκατό στάδιο, τότε συναπανταίε μαντάτορας φέρνοντας συνθήκη: γιατί οι Μεθυμνιώτες άμα έμαθαν από τούς σκλάβους, ότι δεν έφερουν τίποτες οι Μιτυληνιοί από όσα είχαν γίνει, παρά ζευγολάτες και βοσκοί έκαμαν αυτά τα κακά στους νιούς, μετόνοιοναν που άποκότησαν να φερθούν σε γειτονική πολιτεία έτσι άσχημα παρά πιο φρόνιμα, κ' έστειλαν συνθήκη, άφου γυρίσουν πίσω όλα τ' άρπαγμένα, να σμίγουν πάλι άφύλα στερής και θαλάσσης. Μά ο Ίππασος στέλνει το μαντάτορα στους Μιτυληνιούς, αν και ήταν διορισμένος στρατηγός αύτεξούσιος, κι' αυτός άφου τέντωσεν ίσα με δέκα στάδια μακριά από τα Μέθυμνα, πρόσμενε τη διάτα από την πολιτεία. Κι' άμα πέρασαν

στοί, γιατί όλες οι βιομηχανίες θα ωφεληθούν κι ο τόπος θα ευτυχήση.

Οι μεγαλύτεροι μισθοί πρέπει να βαλθούν σε όσες ξένες πραγματίες έρχονται τελειωμένες κ' ετοιμες για χρήση, γιατί αυτές δε δίνουν καμμία δουλειά μήτε σ' έντόπιο κεφάλαιο, μήτε σ' εργάτη, και τ' μόνα δίχως δασμό πρέπει ν' έλθουν τ' άρμόδια κ' οι πρώτες ύλες.

Αν και μεγαλύτερη εισαγωγή παρ' εξαγωγή αυτή καθυπ' κακὸ σημάδι δεν είναι, ή διαφορά εισαγωγῆς κ' εξαγωγῆς τῆς Ἀγγλίας κατάντησε τρυμαχτική. Ἀκόμα κι όταν λογαριάσεις ναύλους, κέρδη, τόκους ἀπὸ κεφάλαια έντυμένα στί έξωτερικὴ κ.τ.λ. τὸ ὑπόλοιπο είναι τόσο μεγάλο πὺ ή Ἀγγλία πρέπει τώρα ν' αγοράζῃ περισσότερο ἀπ' ὅ,τι πουλεῖ και νὰ ξεδιαλῇ κεφάλαιο. Με τὴ μεγάλη τῆς εξαγωγῆς καρβόνιου χάνει τὸ φυσικὸ τῆς κεφάλαιο. Ἀδιάκοπο ζόδιασμα κεφαλαίου τελειώνει σὲ χρεωκοπία. Είναι πλάνη νὰ θεωροῦμε πὺς ὅταν αγοράζουμε ξένες πραγματίες πρέπει ἀναγκαστικά ν' αγοράζουμε κι ὁ ξένος δικές μας. Ἡ διαφορά ὅσων αγοράζει ή Ἀγγλία ἀπὸ τῆς Ἀμερικῆς κι ὅσων τῆς πουλεῖ είναι τόσο μεγάλη πὺ πρέπει δίχως ἄλλο νὰ τῆς χρωστῇ.

Οι ἄγγλικοι νόμοι με τὸ νὰ προστατεύεται ὁ εργάτης μεγαλώνουν τὴ δυσκολία τοῦ Ἀγγλου βιομήχανου νὰ συναγωνίζεται με τοὺς ξένους και λοιπὸν ἔχει δικίον νὰ ζητῇ κ' ἐκεῖνος ἀπὸ τὸ νομοθέτη τὴ βοήθεια προστατευτικῶν δασμῶν.

Ἀπὸ τοὺς δασμοὺς εισαγωγῆς, πὺ θὰ πλερώνονται: ἀλήθεια ἀπὸ τὸν ξένο, τὸ Κράτος ὅτ κερδίσει σημαντικὸ εἰσόδημα κ' ἔτσι θὰ χρειαστῇ λιγώτερους φόρους. Ἀν αὐτοὶ οἱ δασμοὶ λιγοστεύουν τὴν εισαγωγῆ ξένων πραγματίων, θὰ ὠφεληθοῦν οἱ έντόπιες βιομηχανίες. Ἀν δὲν τὴν λιγοστεύουν, πάλι θὰ ὠφεληθῇ ὁ τόπος πλερώνοντας λιγώτερους φόρους. Μήτε ἔχει φόβον νὰ ζητήσουν τότες και τ' ἄλλα Ἑθνη νὰ βλάψουν τὴν εξαγωγῆ τῆς Ἀγγλίας, γιατί ὅ,τι μποροῦσε νὰ γείνη μ' αὐτὸν τὸ σκοπὸ τῶκαμαν πιά, ἐνῶ ἴσα ἴσα με τὸ μέσο τῶν δασμῶν ἴσως κατορθώσει ή Ἀγγλία καλλίτερες συμφωνίες με τίς δικές τῆς πραγματίες.

M.

(Ἡ συνέχεια στὸ φύλλο τῆς ἄλλης Κυριακῆς)

ΣΕ ΜΑΘΗΤΡΙΑ

Μικρή, πὺ πᾶς αὐτὴ αὐγὴ,
Με τὴ φυλλάδα τὴ χρυσὴ στὸ χέρι,
Νὰ μάθης ἀν γυρνᾷ ή σκοτεινὴ μας γῆ,
Και στὰ οὐράνια ν' φέγγει σὰν ἀστέρη,

Ἔλα κοντά μου, νὰ στὸ πῶ,
Τὴν ἄσπρα ἀλήθεια νὰ πὺ πῶ δὲ βλάφτει,
Και τὸ ματάκι σου ὄνειριάζει σὰ θαμπό,
Μὰ σὰν ἀστέρη τοῦρανοῦ ξαστραφτεῖ.

A. E.

Ο.ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

= Καταγγέλλουμε στὴν «Ἑστία» και στὸ Πανελλήνιον μιὰ ἐμπνῶδα τοῦ κ. Κουρούπη.

= Δὲ σώνει πὺ μᾶς κατακουρέλιατε με τὰ πλαστογραφικὰ ποιήματά του μὰ—θὰ τὸ πιστέψετε;—ἤρθε και τὰ τραγούδησε με μὴ παρὰ τὴν τελευταία νόχτα τῆς Ἀποκριῆς ἀπὸ κίττο ἀπὸ τὸ γραφεῖο μας.

= Κι' ὁ κ. Κουρούπης, καθὼς κ' οἱ συντρόφοι του—ἦταν κι' ὁ ἀπρὸς ἀναζήτησιν τῆς εὐτυχίας κύριος μαζὶ τους—φοροῦσαν μάσκα ἀνθρώπου, γιὰ νὰ μὴ γνωρίζονται.

= Κι' ἔνα ἄλλὰ ἀκόμα: Ὁ κ. Κουρούπης ἀνακηρύχτηκε μονάρχος τοῦ στίχου «Ἑσπερινῆς» ὡς ὁ πολυπραγμότερος (πολυπραγμανέστερος;) τῶν συγχρόνων Ἑλλήνων λογογράφων και Κουρούπηδων.

= Ὁ κ. Καζέκης θὰ ξαναπῇ στὴν Εὐρώπη γιὰ νὰ πάει και τὴν ἄλλη μιστὴ Μακεδονία.

= Τὴ μιστὴ, καθὼς είναι γνωστὸ, τὴν πῆρε με τὸ πρῶτο ταξίδι του.

= Ἄλλοι θέλουν νὰ πὺν πὺς πάει στὴν Εὐρώπη γιὰ νὰ... ξαναγορῇ και τὸν ξαναὑποδεχοῦν οἱ πατριῶτες με ζητωκραυγὴς και τοιμπούσια.

= Χαρὰς εὐαγγέλια! Οἱ ποιητικοὶ διαγωνισμοὶ τῆς «Ἑσπερινῆς» παρήγαγον—κατὰ τὴν ὁμολογία τῆς—ἐκατὸ νέους ποιητές.

= Οὐγε κουρέλια νὰ ἦταν.

= Στὸν τελευταῖον ποιητικὸ διαγωνισμό τῆς βραβεύθηκε ὁ κ. Κουρούπης.

= Ἐπειδὴ ὅμως ὁ ἴδιος ἦταν και κριτὴς τοῦ διαγωνισμοῦ, ἐδράβεψε τὸ ποιῆμά του με τὸνομα τοῦ βουλευτῆ κ. Κ. Ἀγγελόπουλου.

= Ὁ ὅποιος δὲν διαμαρτυρήθηκε ἀκόμα γιὰ τὸ ρεζιλέμα πὺ τοῦσαν.

= Ἡ «Πρωτὴ» μᾶς ἀναγγέλλει πὺς ὁ κ. Μιστριώτης ἐσυγγύρισε και τὸ Β'. βιβλίο τοῦ Θεοκρίδου,

= Νῆταν τοῦλάχιστον Θεοτοκίδος ὁ Θεοκυδῆς θὰ

ἐδικαιολογοῦταν αὐτὸ πὺ τοῦ σκάρωσε ὁ γλωσσολογιστὴς καθηγητῆς.

= Και μιὰ ἀθάνατη περικοπὴ ἀπὸ τὴν «Πρωτὴ»: Οἱ ἀγῶνες οὐς ἀνέλαβεν ὁ καθηγητῆς κ.τ.λ. ὑπὲρ τῆς ἐθνικῆς γλώσσας δὲν ἐκώλυσαν αὐτὸν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῶν Ἑλλήνων συγγραφεῶν.

= Δυστυχῶς οἱ ἐκδόσεις αὐτῆς δὲν ὑπάγονται στὴν δικαιοδοσίαν τῆς Εἰσαγγελικῆς ἀρχῆς.

= Μᾶς εἶπαν, γιατί δὲν τὸ διαβάσαμε, πὺς ὁ κ. Πῶπ τῶν «Ἀθηνῶν» διέψευθε, σὺν νὰ εἶπανε κανένα δικό του Γαπωνέζικο τηλεγράφημα, τὴν εἰδητή μας, ὅτι ὁ κ. Ψυχάρης διορίστηκε στὴ θέση τοῦ Λεγκρέν.

= Και νὰ γελᾷ κανένας μ' αὐτὴ τὴ διάψευση πολλὴ τῆς είναι.

Ο ἸΔΙΟΣ

Η ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ ΤΩΝ ΜΕΤΟΧΩΝ ΤΗΣ ΕΘΝ. ΤΡΑΠΕΖΗΣ

Προχθὲς τῇ 3ῃ ὥρα μ. μ. συνεκροτήθη ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος, ἡ ἑτησια Γενικὴ Συνέλευσις τῶν Μετόχων τῆς Τραπεζῆς ταύτης καθ' ἣν παρέστη μέγας ἀριθμὸς μετόχων κα ἀντιπροσώπων τοιούτων. Κατ' ἀρχὰς ἐγένετο ἐκλογὴ Προέδρου, Ἀντιπροέδρου και Γραμματέων, ἐξελέγησαν παμψφει Προέδρος ὁ κ. Δ. Τσιβανόπουλος Εἰσαγγελεὺς τοῦ Ἀρείου Πάγου, Ἀντιπρόεδρος ὁ κ. Π. Παπαναστασίου και Γραμματεῖς οἱ κ.κ. Χ. Βουρνάκης και Π. Κουσαλέζης.

Εἶτα ἀνεγνώσθη ἡ εἰσηγητικὴ ἐκθεσις τοῦ Διοικητοῦ τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς και ὁ ἀπολογισμὸς τῶν ἐργασιῶν τοῦ ἔτους 1903. Ἐρωτηθείσης τῆς Συνελεύσεως ὑπὸ τοῦ Προέδρου ἂν ἔχη τις νὰ ὑποβάλῃ παρατήρησιν τινα ἐπὶ τῆς ἐκθέσεως, οὐδεμία τοιαύτη ἐγένετο μετ' ὅ τῇ προσκλήσει τοῦ Προέδρου ἐγένετο ἡ ἐκλογὴ ἑπταμελοῦς ἐξελεγκτικῆς ἐπιτροπῆς. Μετὰ δὲ τοῦτο ἐλύθη ἡ συνεδρίασις.

ΠΑΡΟΙΜΙΩΝ ΤΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

— Ὁ Μιστριώτης με τὰ λόγια
χτίζει ἀνώγρια και (κρύβεται στὰ) κατώγρια..

— Κάλλιο Βικέλας και στὸ χέρι
παρὰ Ψυχάρης και καρτέρει.

δυὸ μέρες ἤρθε ὁ μαντατοφόρος κ' ἔφερε μῆνυμα νὰ πάει τὰ ἀρπαγμένα και νὰ γυρίσει πίσω χωρὶς νὰ κάνει κανένα κακὸ. Γιατί ἀφοῦ εἶχαν νὰ διαλέξουν ἀπὸ πόλεμον και εἰρήνην, βρῖσκαν πὺ ὠφέλιμη τὴν εἰρήνην. Κι' ὁ πόλεμος τῶ Μεθωνιωτῶν και τῶ Μιτυληνιωτῶν πὺ πῆρεν ἀπάντεχη ἀρχὴ και τέλος, ἔτσι τελειώσε.

Β'. Κ' ἔρχεται χειμῶνας γιὰ τὸ Ἀφρὴν και τὴ Χλόη πὺ πικραμένους ἀπὸ τὸν πόλεμον. Γιατί ἔπεσαν ἀξάφνα χιόνι πολλὸ και σκέπασεν ὅλους τοὺς δρόμους και ὅλους τοὺς ζευγολάτες στὰ καλύβια τοὺς τοὺς ἔκλεισεν. Ὁρμητικὰ τὰ ξεροπόταμα καταβάζαν, τὸ νερὸ εἶχε κρουσταλιάσει, τὰ δέντρα ἔμοιαζαν με καταστραμμένα, ἡ γῆ ὅλη δὲ φαίνονταν, ἐξὸν κάπου γύρω στίς νερομάννες και στὰ ρέματα. Κ' ἔτσι κανένας κοπαδι στὴ βοσκὴ δὲν ἔφερε, μήτε ὁ ἴδιος ἀπὸ τὴ θύρα τοῦ ξεμύτιζε, παρὰ ἀνάθοντας φωτιὰ με τοῦ πετεινοῦ τὸ λαλημα, ἄλλοι λινάρι ἐκλώσαν, ἄλλοι γιδόμαλλα ἐγνεθάν και ἄλλοι παγίδες γιὰ τὰ πουλιὰ ἔφτειαν. Τότες φρόντιζαν γιὰ νὰ τρῶν τὰ βόδια ἄγρο στὸς σταύλους, τὰ γιδία και τὰ πρόβατα στίς στάνες φύλλα, οἱ χοῖροι στὰ χοιροστάσια πριναίρι και βαλανίδι. Κι' ἀφοῦ λοιπὸν ἀπὸ ἀνάγκη ὅλους τοὺς κρατοῦσαν ἡ κλεισοῦρα, οἱ ἄλλοι, οἱ ζευγολάτες κ' οἱ βοσκοὶ χαίρουσαν γιατί γλιτώναν γιὰ λίγο καιρὸ ἀπὸ τοὺς κόπους και πουρνιέτικα φαγὰ ἔτρωγαν και κοιμόντουσαν πολλὰς ὥρες, ὡς πὺ ὁ

χειμῶνας τοὺς φαίνονταν κι' ἀπὸ τὸ καλοκαίρι, κι' ἀπὸ τὸ χυνόπαρο κι' ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀνοιχτὴ πὺ γλυκὸς μὰ ἡ Χλόη και ὁ Ἀφρὴν θυμολογοῦν τίς χαρὲς πὺ εἶχαν ἀφῆσει, πὺς φιλοῦνταν, πὺς ἀγκαλιάζονταν, πὺς μαζὶ ἔφεραν στὸ στόμα τους τὸ φαγί, νύχτες ἀγρυπνῶντες περνοῦσαν και πικραμένες, και τὴν ἀνοιχτὴ προσημενῶν σὺν ξαναγέννημα ἀπὸ τὸ θάνατον. Και τοὺς λυποῦσαν ἂν ἔπεφτε στὰ χέρια τους κἀνα ταγάρι, πὺ εἶχαν τὸ φαί τους σ' αὐτὸ, ἡ κἀνα καρδάρι πὺ εἶχαν πιεῖ μαζὶ ἡ σουραῦλι ἀδιάφορα πεταμένο, πὺ ἦταν χάρισμα ἐρωτικό. Παρακκλοῦσαν λοιπὸν τίς νύμφες και τὸν Πάνα νὰ τοὺς γλυτώσει κι' ἀπ' αὐτὰ τὰ κακὰ και νὰ δείξουν καμιά φορὰ σ' αὐτοὺς και στὰ κοπάδια ἥλιο. Κ' ἐνῶ παρακκλοῦσαν, προσπαθοῦσαν συνάμα νὰ βροῦν και τρόπο γιὰ νὰ ἰδοῦν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Και ἡ Χλόη ἦταν φοβερὰ ἀνίκανη και δὲν ἔκοβε τὸ μυαλό της, γιατί πάντα ἦταν σιμὰ τῆς ἡ ψευτομάννα, και τὴ μάθαινε νὰ ξαίνει τὰ μαλλιά και νὰ στῆφει τ' ἀδράχτι κι' ὅλο γιὰ παντρεῖα τῆς ἔλεγε. Ὁ Ἀφρὴν ὅμως καθὼς δὲν εἶχε τί νὰ κάνει κ' ἦταν πὺ ἐξυπνος ἀπὸ τὴν κόρη, τέτοιο πρῶμα σοφίστηκε γιὰ νὰ ἰδεῖ τὴ Χλόη.

Γ'. Μπροστὰ στὴ στάνη τοῦ Δρύαντα και κάτου ἀπὸ τὴ φράχτη τῆς ἦταν δυὸ μεγάλες σμερτίες και κισσὸς εἶχε φυτρώσει· οἱ σμερτίες ἦταν ἡ μιὰ κοντὰ στὴν ἄλλη κι' ὁ κισσὸς ἀνάμεσα στίς δυὸ, ὡς πὺ ὁ

πλόγοντας σὲ καθεμιὰ τίς κορφές του σὺν κλήμα, με τ' ἀπαναπανοῦτὰ φύλλα του ἔφτανε κἀτι σὰ σπῆλιο· και τὰ σταπιά πολλὰ και μεγάλα, σὰ σταφύλια ἀπὸ τὰ κλήματα, κρεμόντουσαν. Ἦταν λοιπὸν γύρω τοῦ πλῆθος πολλὸ ἀπὸ χειμωνιάτικα πουλιὰ, γιατί δὲ βρῖσκαν ὅσω θροσὴ πολλὰ κοτσίφια και πολλὰς τοίχες και φάσες και ψαρόνια κάθε λογῆς ἄλλα κισσοφάγα πουλιὰ. Μ' ἀφορμὴ νὰ κυνηγήσει αὐτὰ τὰ πουλιὰ βγήκεν ὅς ὁ Ἀφρὴν, ἀφοῦ γέμισε τὸ ταγάρι του με πῆττες μελὼμένες, φέρνοντας γιὰ νὰ πιστευτεῖ ἀξὸ και βρόχια. Και τὸ ἀναμεταξὺ διάστημα δὲν ἦταν περισσότερο ἀπὸ δίκαια στάδια· μὰ ἐπειδὴ τὸ χιόνι δὲν εἶχε λυῶσει ἀκόμη τοῦδινε πολλὴ κούραση. Ὁ ἔρωτας ὅμως ὅλα μπορεῖ νὰ τὰ περάσει και φωτιὰ και νερὸ και Σκυθικὸ χιόνι. Φτάνει λοιπὸν τρεχάλα στὴ στάνη κι' ἀφοῦ τινάξε ἀπὸ τὰ πόδια του τὸ χιόνι, και τὰ βρόχια ἔστησε και τὸν ἀξὸ σὲ βέργες μακρουλὲς τὸν ἀλειψε κι' ὕστερις καθόνταν, πουλιὰ και τὴ Χλόη προσμένοντας. Ὅσο γιὰ πουλιὰ και πολλὰ ἦρθαν κι' ἀρκετὰ ἔπιασαν, ὡς πὺ μπῆκε σὲ σκοτούρα μεγάλη νὰ τὰ μαζέψει και νὰ τὰ σκοτόνει και νὰ μαδάει τὰ φτερά τους.

(ἀκολουθεῖ)